

Osnovni podatki:

1. Kristus, Stvarnik in Gospod vseh stvari, po svojem čudežnem rojstvu iz svete Device, po poklonu Modrih pred jaslicami, po mnogih naukah Božje besede in po ozdravljenju različnih bolezni z oblastjo učinkovite besede dopolni oznanjevanje vseh skrivnosti in moči z odrešenjskim trpljenjem. Resnični razlog in poglaviti vzrok krščanskega upanja, predragi, je Kristusov križ, ki je Judom pohujšanje, poganom norost, nam pa božja moč in božja modrost. Zato moramo to največjo in najmogočnejšo skrivnost božjega usmiljenja ohranljati v naših srčih z vsem njenim dostojanstvom.

Zdaj se pred nami omenja celotno delo našega odrešenja. Ko se v času vračamo in beremo evangeljska besedila, naj bo čutenje duha živahnejše in motrenje razuma čistejše. Nikar se ne prepustimo brezbožnim mislim in celovitosti zdravega razuma naj ne popačita ne žalitev Judov ne posmeh poganov. Tako se tisto, kar je Božji Sin za nas opravil ne samo ponižno, ampak tudi iskreno, ne bo zdelo glede na človeka nemogoče, glede na Boga pa nevredno. Oboje se spodobi sprejeti in oboje verovati, ker nihče izmed ljudi ne bi mogel biti rešen, razen po obeh naravah. Pravični in usmiljeni Bog namreč ni tako uporabil pravice svoje volje, da bi za našo prenovo razkril samo dobrotljivo moč Boga, ampak je v vsem postal človek, ker je človek s storjenim grehom postal suženj greha. Tako je bil zdravilo bolnikom, sprava krivim, dragoceno odkupljenje jetnikom, ko je pravični odlok obsodbe razrešil s pravičnim dejanjem osvoboditelja. Kajti, če bi se za grešnike izročila samo božja narava, ne bi hudiča toliko premagal razum kakor moč. In obratno, če bi samo umrljiva narava vodila tožbo padlih, je ne bi izpeljala iz njenega žalostnega stanja, ker ni svobodna od greha svojega rodu. Zato je bilo potrebno, da sta v enem Gospodu Jezusu Kristusu prišla skupaj človeško in božansko, da bi naši umrljivosti po Besedi, ki se je utelesila, prišla na pomoč in rojstvo novega človeka in trpljenje.

2. Judovska zaslepljenost v Jezusu Kristusu ne vidi tistega, kar je božansko in poganska modrost podcenjuje tisto, kar je človeško. Judje se pritožujejo zoper Božjo slavo, pogani se povzdigajo proti ponižnosti, mi pa častimo Božjega Čina v njegovih močeh in v svojih slabostih. Njegovega križa se ne sramujemo. Medtem ko jeziki oporekajo, mi ne dvomimo niti v njegovo smrt, niti v njegovo vstajenje. Zakaj, kar te ošabneže vleče v nevero, to nas vodi k veri, in kar je pri njih vzrok zmešnjave, to je pri nas razlog pobožnosti. Potem, ko je Gospod opomnil učence, da se naj proti sili grozeče skušnjave borijo z čuječo molitvijo, sam proseče pravi: »Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, a naj ne bo, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.« (Mt 26,39). Prva prošnja je iz krhkosti, druga iz moči. Prvo je želel iz našega, drugo je izvolil iz svojega. Sin je namreč enak Očetu in ve, da je Bogu vse mogoče. Ni brez svoje volje prišel na ta svet in sprejel križ, in tako pretrpel to medsebojno trenje različnih razpoloženj v vznenirajočim premislekom. A, da bi bila jasna razlika, med naravo tistega, ki prevzema in prevzeto naravo, je človeško, zahrepeno po Božji moči, in se božansko zazrlo v človeško stvar. Nižja volja je torej popustila višji in hitro se je pokazalo, kaj sme trepetajoči prositi in kaj zdravnik ne sme dovoliti.

Opombe:

Komentar: